

ความเห็น คณะกรรมการตัดสิน
ข่าวโทรทัศน์ท้องถิ่นดีเด่น
รางวัลแสงชัย สุนทรวัฒน์ ประจำปี 2552

ข่าวโทรทัศน์ท้องถิ่นดีเด่น ประจำปี 2552 จัดการประกวด 1 ประเภท คือ

ประเภทข่าว-สารคดีเชิงข่าวโทรทัศน์ท้องถิ่น

มีข่าวส่งเข้าประกวดทั้งสิ้น 57 เรื่อง จาก 15 หน่วยงาน ผ่านเข้ารอบจำนวน 10 เรื่อง ดังนี้

1. “เด็กหญิงยอดกตัญญูทูลฎีกาขอรักษาแม่ป่วยหนัก” ตอน1,2 จาก บริษัท สาครเคเบิล จำกัด
2. “สถานการณ์ช้างป่าในเขตป่ารอยต่อป่า 5 จังหวัด ภาคตะวันออก” จาก บริษัท เคเบิลทีวี (จันทบุรี) จำกัด
3. “ไม่ใผ่ชะลอคลื่น” จาก บริษัท เอส พี เอช เคเบิลทีวี จำกัด
4. “วิกฤตีสายน้ำ ต้นตอที่รอคำตอบ” จาก บริษัท เอส พี เอช เคเบิลทีวี จำกัด
5. “โรงงานกลางชุมชน” ทางขนานรวันบรรจบ จาก บริษัท เอ็มเอสเอส เคเบิล ทีวี สาขาจะเชิงเทรา
6. “ความรุนแรงต่อเด็กและสตรี...ใครจะหยุด?” จาก บริษัท เอ็มเอสเอส เคเบิล ทีวี สาขาจะเชิงเทรา
7. “บ้านหลังเรียน” จาก หจก.สกายลายน์เคเบิลทีวี
8. “พลังชุมชนต้านบ่อขยะกอมลพิษ” จาก บริษัท เอ็มเอสเอส เคเบิล ทีวี สาขาพิษณุโลก
9. “โรงเรียนประเภทที่ 3” จาก บริษัท มหาชัย เคเบิลทีวี จำกัด
10. “โลกมืดในความสว่าง” จาก บริษัท สระบุรี เคเบิลทีวี จำกัด

รางวัลชมเชย ได้แก่ เรื่อง “บ้านหลังเรียน“ จาก ห้างหุ้นส่วนจำกัด สกายลายน์ เคเบิลทีวี
ผู้ผลิตผลงาน มีรายชื่อดังนี้ 1. เชาว์ เฉยฉิว 2. ชัยชนะ แดงทองคำ 3. ชัยยา ประมวลสุข
ได้รับโล่เกียรติยศ พร้อมเงินรางวัล 10,000 บาท(หนึ่งหมื่นบาทถ้วน)

เรื่องย่อ

ด้วยเจตนารมณ์อันแรงกล้าในการสืบสานอุดมการณ์ของผู้เป็นบิดา ดอกเตอร์ประสพสุข ฤทธิเดช หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า คุณครูป่าตอย วัย 53 ปี หนึ่งในบรรดาลูกๆ ทั้ง 6 คน จึงได้ร่วมกันก่อตั้งแหล่งเรียนรู้สำหรับคนในชุมชนบ้านกุดแคน ตำบลหนองโน อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคามและหมู่บ้านใกล้เคียง โดยเฉพาะให้เด็กและเยาวชน มีพื้นที่เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพภายใต้ความสัมพันธ์และภูมิปัญญาของท้องถิ่น ทำให้ภาระของหญิงวัยกว่า 50 ปี นอกจากจะอยู่ในฐานะของครูสอนเด็กชั้นประถมศึกษาแล้ว หลังเสร็จจากการสอนหนังสือ ยังต้องกลับบ้านไปใช้เวลากับเด็กและเยาวชนอีกหลายสิบชีวิต ในฐานะผู้นำของ “บ้านหลังเรียน” ตามอุดมการณ์ของตระกูล ฤทธิเดช

ลำดับ
ภาพ/
ไฟล์
ภาพ

ด้วยเจตนารมณ์อันแรงกล้าในการสืบสานอุดมการณ์ของผู้เป็นบิดา ดอกเตอร์ประสพสุข ฤทธิเดช หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า คุณครูป่าต้อยในวัย ๕๓ ปี หนึ่งในบรรดาลูกๆ ทั้ง ๖ คน จึงได้ร่วมกันก่อตั้งแหล่งเรียนรู้สำหรับคนในชุมชนบ้านกุดแคน ตำบลหนองอำเภอมือง จังหวัดมหาสารคาม และหมู่บ้านใกล้เคียง โดยเฉพาะให้เด็กและเยาวชน มีพื้นที่เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพภายใต้ความสัมพันธ์และภูมิปัญญาของท้องถิ่น ทำให้ภาระของหญิงวัยกว่า ๕๐ ปีคนนี้ ที่มีต่อเด็กๆ ในหมู่บ้าน ไม่ได้จบอยู่ในรั้วโรงเรียน ในฐานะครูสอนชั้นประถมศึกษาเท่านั้น แต่ทันทีที่เสียงระฆังบอเวลาเลิกเรียนดังขึ้น นั่นหมายถึงสัญญาการใช้เวลากับเด็กและเยาวชนหลายสิบชีวิตภายในพื้นที่ไม่กี่ตารางเมตร ซึ่งคนที่นี่รู้จักกันดีในชื่อ “บ้านหลังเรียน” ตามอุดมการณ์ของตระกูล ฤทธิเดช ก็ได้เริ่มขึ้นแล้วเช่นเดียวกัน

กว่า 1 ปีแล้ว ที่ดอกเตอร์ประสพสุข เดินทางกลับบ้านพร้อมกับหน้าที่ ในฐานะผู้นำคนหนึ่งของแหล่งเรียนรู้บ้านหลังเรียน หลังจากเสร็จสิ้นหน้าที่การสอนหนังสือภายในโรงเรียนซึ่งอยู่ในหมู่บ้านใกล้เคียง เช่นเดียวกับเด็กๆ หลายคนที่มีงุนหันกลับบ้านเพื่อช่วยพ่อแม่ทำงาน ก่อนที่จะไปรวมกันที่บ้านหลังเรียน เพื่อแสวงหาความรู้ตามความต้องการของตนเอง

แหล่งเรียนรู้ของชุมชน ปู่ทวดครูสิงห์ หรือบ้านหลังเรียน ก่อตั้งขึ้นตามอุดมการณ์ของปู่ทวดครูสิงห์ ฤทธิเดช ผู้เป็นบิดาอดีตโรงเรียนบ้านกุดแคน ที่ล่วงลับไปแล้วตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ.2551 แต่ได้ฝากความหวังการสร้างแหล่งเรียนรู้ของชุมชนไว้กับลูกๆ เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีพื้นที่ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน และพัฒนาการที่ดีของชีวิต พื้นที่ในบ้าน และสวนเล็กๆ หลังบ้านของดอกเตอร์ประสพสุข จึงถูกปรับให้เป็นศูนย์กลางคืนความรู้สู่ชุมชน ภายใต้กิจกรรมและความสัมพันธ์ร่วมกัน โดยมีครูภูมิปัญญาท้องถิ่น เข้ามาอาสาถ่ายทอดความรู้ตามโอกาสและเวลาที่เหมาะสม

....สัมภาษณ์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช ผู้ร่วมก่อตั้ง บ้านหลังเรียน

ด้วยความตั้งใจของดอกเตอร์ประสพสุข ที่ต้องการให้ทุกคนมาที่นี่ด้วยความสุข จึงไม่กำหนดแบบแผนอย่างเคร่งครัด เวลาเปิดและปิดของบ้านหลังเรียน จึงเป็นไปตามความสะดวกของเด็กๆ และคนในชุมชน ซึ่งเด็กส่วนใหญ่จะเข้ามาใช้ประโยชน์ช่วงเย็นหลังเลิกเรียน และช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านเสร็จแล้ว เว้นแต่เฉพาะในช่วงวันเสาร์ อาทิตย์ ที่มีการกำหนดเวลาสอนหนังสือวิชาต่างๆ ตามระดับ ตั้งแต่เข้าไปจนถึงตอนพักเที่ยง เนื้อหาที่ไม่ได้เน้นตามแบบในโรงเรียน แต่นำข้อสงสัยจากการเรียนมาเป็นโจทย์ที่ทุกคนต้องช่วยกันคำตอบและเรียนรู้ร่วมกัน หรือตั้งคำถาม นำไปสู่การหาคำตอบที่อยู่ในชุมชน เพื่อเข้าใจความเป็นท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น

ในช่วงบ่าย พื้นที่ใต้ถุน และสวนเล็กๆ หลังบ้านของดอกเตอร์ประสพสุข ซึ่งเป็นที่เรียนในช่วงเช้า ก็กลายเป็นพื้นที่เปิด สำหรับการเรียนรู้และเล่นอย่างมีประสิทธิภาพ ท่ามกลางแหล่งข้อมูลจากหนังสือฉบับร้อยเล่ม ที่ส่วนหนึ่งได้รับบริจาคมา บางมุมเสียงดนตรีพื้นบ้านของภาคอีสานก็ถูกบรรเลงขึ้นเพื่อฝึกซ้อมให้เกิดความชำนาญ เพื่อเตรียมออกไปแสดงตามงานที่ได้รับว่าจ้างมา หรือแม้แต่ในสวนหลังบ้าน ที่คนในตระกูลฤทธิเดชและเด็กๆ ช่วยกันเติมแต่งให้เป็นธรรมชาติ ก็ไม่เว้นว่างจากการเล่น ด้วยเสียงหัวเราะที่สนุกสนานของเด็กๆ ในหมู่บ้านและจากชุมชนใกล้เคียง

แม้การดำเนินกิจกรรมในระยะแรก จะไม่ได้รับการยอมรับจากคนในชุมชนเท่าที่ควร แต่ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นชัดเจนทางด้าน หลังจากเด็กเข้ามาคลุกคลีอยู่กับบ้านหลังเรียน ทำให้เสียงตอบรับและการสนับสนุนจากคนในชุมชนและจากสังคมภายนอกเพิ่มเรื่อยๆ

...สัมภาษณ์ 1.อ่อนสี เหมือนมาต ชาวบ้านกุดแคน

2. ดวงเดือน ชงศรี ชาวบ้านกุดแคน

บทเรียนภาคปฏิบัติที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ดอกเตอร์ประสพสุขกำหนดไว้เป็นประจำทุกสัปดาห์ คือการนำคุณค่าที่ได้จากการรวมกลุ่มมาสร้างประโยชน์คืนสู่ชุมชน

ทุกเช้าวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ ก่อนเริ่มการเรียนการสอน เด็กกลุ่มแรกที่เดินทางมาถึง ช่วยกันหยิบจับอุปกรณ์ทำความสะอาด ออกเดินไปตามถนนภายในหมู่บ้าน พร้อมกับเก็บกวาดเศษใบไม้ และขยะตลอดเส้นทาง จากกลุ่มเล็กๆเพียงไม่กี่คน ในเวลาไม่นาน เด็กอีกส่วนหนึ่งที่เพิ่งเดินทางมาถึงก็เข้ามาสมทบและช่วยกันเก็บกวาดสิ่งสกปรกบนพื้นถนน เสมือนเป็นหน้าที่สำคัญของตนเอง เพื่อหมู่บ้านของพวกเขากลับคืนสู่ความสะอาดอีกครั้ง

เหตุผลที่ดอกเตอร์ประสพสุข ให้เด็กที่เป็นสมาชิกของบ้านหลังเรียน ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน เพราะเชื่อว่าเด็กได้รับการยอมรับ จากคุณค่าที่พวกเขาสร้างขึ้น แต่สิ่งสำคัญนอกเหนือจากนั้น คือการปลูกฝังเด็กให้มีจิตอาสาเสียสละต่อชุมชน รู้จักตอบแทนบุญคุณท้องถิ่นที่อยู่อาศัยของตนเอง

...สัมภาษณ์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช ผู้ร่วมก่อตั้ง บ้านหลังเรียน

สำหรับการเรียนรู้ของเด็กที่บ้านหลังเรียน ไม่ได้ถูกจำกัดให้อยู่ภายในกรอบพื้นที่เพียงไม่กี่ร้อยตารางเมตรเท่านั้น แต่ดอกเตอร์ประสพสุขได้กำหนดกิจกรรม นำภูมิปัญญาท้องถิ่นจากคนในหมู่บ้าน มาเชื่อมโยงกับการสอนเด็กๆด้วย

ด.ญ.รสสุคนธ์ เหมือนมาต อายุ 12 ปี และ ด.ช.ณัฐพงศ์ ชงศรี อายุ 10 ปี นักเรียนโรงเรียนบ้านกุดแคน หนึ่งในสมาชิกบ้านหลังเรียนตั้งแต่ช่วงเริ่มก่อตั้ง ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้ร่วมกิจกรรมต่างๆของบ้านหลังเรียน เช่นเดียวกับในวันนี้ ที่อยู่ในชุดการเก็บเกี่ยวผลผลิตจากนาข้าว ด.ญ.รสสุคนธ์ และด.ช.ณัฐพงษ์พร้อมเด็กกลุ่มหนึ่งที่ว่างเว้นจากการช่วยผู้ปกครองทำงาน ได้มาช่วยคนในหมู่บ้านเกี่ยวข้าว และทำงานสีข้าวเปลือก ซึ่งเป็นหนึ่งในกิจกรรมที่ดอกเตอร์ประสพสุข มักจะพาเด็กของบ้านหลังเรียน มาสัมผัสวิถีแบบพึ่งพาอาศัยกัน จากสถานการณ์จริง ตามโอกาสที่เหมาะสม

ด้วยการทำงานแบบภาคเอกชน ไม่มีทุนสนับสนุนจากภาครัฐ ครูจิตอาสาในชุมชน จึงมีความสำคัญ ในฐานะผู้ถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นไปสู่เด็กกลุ่มนี้

นางละมัย ฤทธิเดช เจ้าหน้าที่ด้านการเกษตร ซึ่งอาสามาเป็นครูของบ้านหลังเรียนด้วย อาศัยช่วงเวลาว่างจากหน้าที่ พาเด็กและชมธรรมชาติและเรียนรู้การทำเกษตรทฤษฎีใหม่ นางละมัย บอกว่า ความพยายามในการถ่ายทอดความรู้ เกิดจากแรงบันดาลใจ ที่ต้องการสอนให้เด็กผูกพันใกล้ชิดกับท้องถิ่นของตนเอง ด้วยความเชื่อที่ว่า หากคนรุ่นใหม่ในหมู่บ้านรู้จักคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่ในชุมชนมากเท่าไร ความคิดที่ต้องการออกไปให้ห่างจากชุมชนของตนเองก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น การใช้ชีวิตแบบเป็นครอบครัว และความสุขอย่างยั่งยืนแบบชนบท ก็จะคงอยู่ต่อไป

...สัมภาษณ์ ละมัย ฤทธิเดช ครูจิตอาสา ...

เด็กของบ้านหลังเรียน บอกว่า สำหรับที่บ้านหลังเรียน มันคือสิ่งที่เข้ามาเติมเต็มชีวิตของเด็กชนบทให้มีความสุข แม้ว่าความรู้สึกนี้จะหาได้จากสังคมในเมือง แต่ความเปลี่ยนแปลงที่พวกเขาสัมผัสได้ จากกิจกรรม และการอบรมสั่งสอนของบ้านหลังเรียนนั้น แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

...สัมภาษณ์ 1.ด.ญ.รสสุคนธ์ เหมือนมาต สมาชิกบ้านหลังเรียน...

2. ด.ช.ณัฐพงศ์ ชงศรี สมาชิกบ้านหลังเรียน

สำหรับคนในหมู่บ้าน บ้านหลังเรียน คือความพิเศษที่ทำให้ชุมชนที่นี่แตกต่างจากที่อื่น ความหวังของรุ่นพ่อแม่ ที่อยากเห็น

อนาคตที่ดีของลูกๆ เริ่มกลับคืนมา โดยไม่ต้องออกไปค้นหาสิ่งชดเชยจากสังคมภายนอก และเชื่อว่าบ้านหลังเรียนคือคำตอบที่คนชุมชนกำลังเรียกหากันในใจมานานแล้ว

...สัมภาษณ์ 1. ดวงเดือน ธงศรี ชาวบ้านกุดแคน

2. อ่อนลี เหมือนมาต ชาวบ้านกุดแคน

จากจุดเริ่มต้นด้วยอุดมการณ์ ผู้การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ทุกวันนี้ ชาวบ้าน บ้านกุดแคน และชุมชนใกล้เคียง ไม่ได้มีเพียงบ้านหลังที่หนึ่ง คือที่อยู่อาศัย หรือ โรงเรียนที่เป็นบ้านหลังที่สอง เพื่อประทับประครอง สร้างทักษะชีวิตในวัยเด็ก ให้เติบโตอย่างมีคุณภาพเท่านั้น ไม่ว่าค่านิยมและกระแสความเปลี่ยนแปลงจะเข้ามาสู่ชุมชนแห่งนี้มากเพียงใด สำหรับที่นี่ บ้านหลังเรียน จะเป็นบ้านที่สาม ที่คนในหมู่บ้าน โดยเฉพาะเด็กๆ จะสามารถพึ่งพา เพื่อผ่านช่วงสำคัญของชีวิตไปได้ด้วยดี

จุดเด่น

- สามารถยกตัวอย่างของคนในท้องถิ่น ที่มีอัตลักษณ์ที่ชัดเจนได้
- เลือกระเด็นเรื่องการศึกษา ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะความร่วมมือและความเข้มแข็งในชุมชน

ข้อสังเกต

- เสียงผู้บรรยายและบทบรรยายมากเกินไป
- ภาพสวยแต่ยังไม่สามารถสื่อเนื้อหาและอารมณ์ได้ดีพอ

รางวัลดีเด่น ได้แก่เรื่อง “โรงงานกลางชุมชน ทางชนาหรือวันบรรจบ”

ผู้ผลิตผลงานมีรายชื่อดังนี้ 1. น้ำอ้อย แจ่มจิตต์ 2. หาดแก้ว เปรมศรี 3.บุญเสริม ตันวิฒนะ

4.วิฐู เจียรสถิต 5. คนองศักดิ์ อังศิริ 6. เชิงชาญ ทองสุข

ได้รับโล่เกียรติยศ พร้อมเงินรางวัล 30,000.00 บาท (สามหมื่นบาทถ้วน)

เรื่องย่อ

เสียงเรียกร้องของชาวบ้านอันเกิดจากปัญหาฝุ่นควันคลุ้งทั่วบริเวณหมู่บ้านนฤมิตร 1 ซึ่งเป็นผลกระทบจากโรงงานชั่ยพรการประปา หนึ่งในผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหล่อท่อเหล็กในตำบลวังตะเคียน อำเภอเมืองจะเชิงเทรา รุนแรงขึ้น หลังชาวบ้านพากันร้องเรียน เพราะทนความเดือดร้อนไม่ไหว ทั้งปัญหามลพิษทางอากาศและปัญหาการเจ็บป่วยผิดปกติ ซึ่งคาดว่าเป็นผลมาจากสารโลหะหนักที่เกิดจากกระบวนการผลิตที่ไม่ได้มาตรฐาน และส่อเค้าว่าจะทวีขึ้นเรื่อยๆ และเนื่องจากที่ผ่านมาชาวบ้านเคยแจ้งผ่านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาหลายครั้ง แต่กลับถูกเพิกเฉย กระทั่งเกิดการรวมตัวกันประท้วงถามผู้ประกอบการ องค์การบริหารส่วนตำบลและหน่วยงานราชการเพื่อหาแนวทางแก้ไขร่วมกัน จนทำให้เกิดการลงพื้นที่ตรวจสอบอย่างจริงจังและกลายเป็นกรณีตัวอย่างของโรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งในเขตชุมชนแต่ไม่มีมาตรฐานหรือระบบการผลิตที่ดีแม้จะมีใบอนุญาตของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดจะเชิงเทราแล้วก็ตาม

ภาพ	เสียง	เวลา
	<p>***ปล่อยภาพลับเสียงชาวบ้านที่ได้รับความเดือดร้อนจากพิษอุตสาหกรรม *** (30 วินาที)</p>	
<p>ผู้สื่อข่าว ช้อนซีจีซี้อ น้ำอ้อย แจ่มจิตต์</p>	<p>บทพูด/ ความเดือดร้อนของชาวบ้านเป็นปัญหาสะสมมากกว่า 10 ปี โดยที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขและช่วยเหลือจากหน่วยงานใดๆ แม้ตลอดมาจะเคยทำหนังสือร้องเรียนถึงหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไปแล้ว แต่เรื่องก็เงียบหายไม่มีความคืบหน้า</p>	
<p>-บ้านเรือนในหมู่บ้านนฤมิตร 1 -โรงงานข้างหมู่บ้าน -ผู้ได้รับผลกระทบ -รถขนย้ายของ -ภาพฝุ่นละอองที่จับในครัว -ปิดผ้าบนภาชนะจานชาม -หลังคาบ้าน -มือที่ลูบฝุ่นบนโต๊ะ -ชาวบ้านซีจูด -แสดงฝุ่นควัน ปล่อยออกจากปล่อง -ชื่อโรงงาน -หนังสือร้องเรียน -ชาวบ้านซีจูด</p>	<p>บทบรรยาย....นับ 10 ปี ที่หลายคาหลังคาเรือนในหมู่บ้านนฤมิตร 1 ตำบลวังตะเคียน อำเภอเมืองระยอง ทนทุกข์กับมลพิษที่ถูกปล่อยมาจากโรงงานผลิตข้อต่อประปา ซึ่งตั้งห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตร ฝุ่นละอองจากโรงงานลอยตามลมสะสมตามที่พักอาศัย ก่อปัญหากระทบคุณภาพชีวิตของคนในหมู่บ้านและละแวกใกล้เคียงจนเจ็บป่วยเดือดร้อนตามๆ กัน บางบ้านถึงกับขายบ้านทิ้งยกครอบครัวหนี</p> <p>**ปล่อยเสียงสัมภาษณ์ ผู้ได้รับผลกระทบจากมลพิษโรงงาน ** (4 คน)</p> <p>บทบรรยาย....ฝุ่นควันที่ฟุ้งกระจายทั่วบริเวณ จับเป็นเขม่าเกาะตามพื้นบ้าน เสื้อผ้า ภาชนะจานชาม และตามเนื้อตัว กระทั่งน้ำฝนที่ตกลงมาก็ไม่สามารถใช้ดื่มกินได้ และแม้ผลกระทบจะเกิดก่อนเห็นชัดกลับไม่มีหน่วยงานใดยื่นมือช่วยเหลือ</p> <p>**ปล่อยเสียงสัมภาษณ์ ผู้ได้รับผลกระทบจากมลพิษโรงงาน***</p> <p>*** ปล่อยเสียงสัมภาษณ์ นายพรพิชิต มหาปาน ผู้ได้รับผลกระทบจากมลพิษโรงงาน***</p> <p>**ปล่อยเสียงสัมภาษณ์ ผู้ได้รับผลกระทบจากมลพิษโรงงาน***</p> <p>บทบรรยาย...ความเดือดร้อนของชาวบ้าน ถูกระบุว่า มาจากบริษัทชัชพรการประปา จำกัด ในพื้นที่หมู่ 3 ต.วังตะเคียน อ.เมืองระยอง เป็นบริษัทที่รับผลิตข้อต่อและเหล็กแป้นท่อน้ำประปา ด้วยกระบวนการผลิตและเครื่องจักร ไร้มาตรฐาน แต่คำร้องเรียนของชาวบ้านก็ไม่ดังพอให้หน่วยงานที่รับผิดชอบสนใจแก้ไขปัญหา ทำ</p>	

<p>-ช่วงที่โวยวายวายในโรงงาน</p> <p>-ภาพการแสดงงานหลังปิดปรับปรุง</p> <p>-โรงงานอุตสาหกรรมกับปล่อง</p> <p>-ชาวบ้านในพื้นที่</p> <p>-การประชุมติดตามของข้าราชการ/นักการเมืองท้องถิ่น/ชาวบ้าน/เจ้าของโรงงาน</p>	<p>ผ่านการอนุญาตของ โรงงานแห่งนี้ ทั้งที่โรงงานก่อมลพิษและความเดือดร้อนให้กับชาวบ้านมานาน</p> <p>***ปล่อยสัมภาระ นายพรพิชิต มหาปาน แกนนำชาวบ้าน ***</p> <p>*** ปล่อยสัมภาระนายกอบชัย สังกสิทธิสวัสดิ์ อุตสาหกรรมจังหวัด ฉะเชิงเทรา ***</p> <p>บทบรรยาย...แม้ทางอุตสาหกรรมจังหวัดจะยืนยันว่า จะไม่มีการต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการให้อย่างเด็ดขาด และจะสั่งปิดดำเนินการทันที หากโรงงานยังทำผิดเงื่อนไข แต่หลังครบกำหนดปรับปรุงตามคำสั่ง ผลก็ยังไม่เป็นที่พอใจ เพราะยังมีควันบางส่วน และกลิ่นเหม็นฟุ้งกระจาย</p> <p>***ปล่อยสัมภาระ สุขสันต์ วนะภูติ รองผู้ว่าราชการจังหวัด ฉะเชิงเทรา***</p> <p>***ปล่อยสัมภาระ พรพิชิต มหาปาน ผู้ได้รับผลกระทบจากมลพิษ โรงงาน***</p> <p>***ปล่อยสัมภาระ ผู้ได้รับผลกระทบจากมลพิษโรงงาน***</p> <p>***ปล่อยสัมภาระ ณัฐพงษ์ อึ้งทอง เจ้าของโรงงาน***</p> <p>*** ปล่อยสัมภาระนายกอบชัย สังกสิทธิสวัสดิ์ อุตสาหกรรมจังหวัด ฉะเชิงเทรา ***</p> <p>***ปล่อยสัมภาระ สุขสันต์ วนะภูติ รองผู้ว่าราชการจังหวัด ฉะเชิงเทรา***</p> <p>บทบรรยาย...นี้อาจเป็นเพียงกรณีปัญหาหนึ่งเท่านั้น สำหรับข้อพิพาทระหว่างชาวบ้านกับโรงงานอุตสาหกรรม โดยเฉพาะโรงงานที่ตั้งใจกลางชุมชน เพราะหากไม่มีระบบควบคุมหรือมาตรฐานการผลิตที่ดี ก็ไม่มีใครรับรองได้ว่าผลกระทบด้านความปลอดภัยและคุณภาพชีวิตของชาวบ้านจะถูกลดให้ต่ำลงหรือไม่ และตัวแปรสำคัญที่ช่วยควบคุมดูแลจัดปัญหาเหล่านี้ได้ มีเพียงหน่วยงานท้องถิ่นและหน่วยงานภาครัฐเท่านั้น ซึ่งนั่นต้องหมายถึงการไม่เอื้อประโยชน์เพื่อพวกพ้องหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งโดยตรง</p>	
<p>ผู้สื่อข่าว ช้อนชิจิ ชื่อน้ำอ้อย แจ่มจิตต์ ผู้สื่อข่าว</p>	<p>บทพูด/ การเดินหน้าของภาคธุรกิจอุตสาหกรรม มีผลทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้า และความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ แต่หัวใจสำคัญต้อง</p>	

	<p>เป็นไปควบคู่กับการกำกับดูแลไม่ให้อุตสาหกรรมนั้นๆ ส่งผลเสียต่อประชาชนหรือทำลายสิ่งแวดล้อม นิยามของอุตสาหกรรมทำประโยชน์ก็จะเกิดได้มากกว่าอุตสาหกรรมทำพิษ ทั้งหมดนี้คือสามัญลำนึกที่ทุกฝ่ายต้องใช้ร่วมกัน.....</p>	
--	--	--

ข้อเด่น

- มีความสมบูรณ์ในเรื่อง ครบถ้วน สัมภาษณ์ครอบคลุม
- ชี้ให้เห็นถึงหลักฐานในชุมชนและมีข้อสรุปชัดเจน
- สามารถขยายประเด็นข่าว ซึ่งอาจจะไปสู่วิธีการ การแก้ไขปัญหาได้
- วิธีการร้อยเรื่องดี บทบรรยายน้อยมาก
- ไม่สนับสนุนความรู้สึกเกลียดชังลงไปในผลงาน เปิดโอกาสให้เจ้าของโรงงานได้พูด

ข้อสังเกต

- เนื้อหายาวเกินไป บางครั้งคำสัมภาษณ์ของชาวบ้านกับบทบรรยายซ้ำซ้อนกัน

ข้อสังเกตในภาพรวมของปีก่อนหน้า (2551)

- ควรนำเสนอภาพข่าวที่ลดภาพของความรุนแรงลง
- ให้รางวัลกับข่าวที่สร้างสรรค์และเป็นประโยชน์กับสังคมมากขึ้น
- กระตุ้นให้นักข่าวภูมิภาคนำเสนอข่าวที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของชุมชน
- ข่าวเหตุการณ์ที่ได้มาควรระบุแหล่งที่มา เช่น ภาพพายุวงช้าง ใครเป็นคนได้ภาพนี้มา นักข่าวช่างภาพ หรือชาวบ้าน
- อยากให้ผู้ส่งเข้าประกวด ให้รายละเอียดการทำงานเบื้องหลัง ให้กรรมการตัดสินเพื่อประกอบการตัดสิน
- ควรให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการส่งภาพข่าว(Citizen Reporter) ควรณรงค์โดยเปิดโอกาสให้ถ่ายภาพ ส่งมายังสถานีได้มากขึ้น
- การแยกประเภทข่าวในการประกวด ควรเพิ่ม ประเภท ส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่น สารคดี ส่งเสริมข่าวท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมความหลากหลายในนำเสนอข่าวให้มีมากขึ้น
- จากการส่งผลงานเข้าประกวดมีการเล่นประเด็นที่มีผลกระทบต่อสาธารณสุขชุมชนมากยิ่งขึ้น
- ผลงานเข้าประกวดในปีนี้มีมาตรฐานในการทำข่าวมากขึ้น มีพัฒนาการมากขึ้น ตั้งประเด็นดี ถ่ายภาพสวยมากขึ้น
- รูปแบบการนำเสนอ การใช้ภาพ กล้าที่จะนำเสนอเรื่องในท้องถิ่นมากขึ้น
- บางเรื่องยังเกาะกระแสของส่วนกลาง
- ข่าวโทรทัศน์ท้องถิ่น สะท้อนเนื้อหาวัฒนธรรมท้องถิ่นน้อยลง
- ข่าวในเชิงลึกไม่มี หรือสืบสวนสอบสวนไม่มี

ข้อสังเกตในภาพรวมปีนี้(2552)

- คณะกรรมการตัดสินข่าวโทรทัศน์ท้องถิ่นเห็นว่า ข่าวหรือสารคดีเชิงข่าวโทรทัศน์ท้องถิ่น ควรเป็นเรื่องในท้องถิ่นที่ส่งเสริมวัฒนธรรมและตอบโจทย์ปัญหาที่เกิดในท้องถิ่นได้ ใช้ภาษาถิ่น มีวิถีคิด ระบบการบริหารจัดการและกระบวนการผลิตผลงานโดยคนท้องถิ่น
- ประเด็นนำเสนอดี สามารถทำให้น่าสนใจและมีความหลากหลายมากขึ้น
- ผลงานที่ส่งเข้ามาส่วนใหญ่ เสียงบรรยายมากเกินไป ไม่ให้ความสำคัญกับเสียงประกอบ เช่น เสียงธรรมชาติ คนตรีท้องถิ่นหรือเสียงสัมภาษณ์ และระบบการบันทึกเสียงยังไม่ชัดเจน
- โดยรวมการรูปแบบการนำเสนอผลงานดีขึ้น เห็นการเป็นมาตรฐานเดียวกัน แต่คณะกรรมการเห็นว่าผลงานข่าวโทรทัศน์ท้องถิ่นควรมีความเป็นตัวตนของตนเองจะดีกว่า เนื่องจากเห็นว่าผลงานที่ส่งเข้ามา มีการเลียนแบบการทำงานของส่วนกลางมากขึ้น เช่น การทำสไลด์ หรือน้ำเสียง
- ใช้ภาษาที่คมคายขึ้น อัดแน่นชัดเจน เช่น การพูดเปิดบท
- เห็นความพยายามของนักข่าวท้องถิ่น ในการที่จะเข้าไปทำข่าวมากขึ้น มีความกล้าหาญในการเปิดโปงข่าวและการต่อกรกับกลุ่มทุน
- บางเรื่องใช้ภาพทางท้องถิ่นที่สามารถสื่ออารมณ์ได้ดี แต่ตัดภาพเร็วเกินไป และผลงานส่วนใหญ่ยังมีการใช้ภาพที่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ภาพที่นำเสนอความรุนแรง เช่น กรณีเด็กผู้หญิงถูกข่มขืน
- มีข่าวเชิงลึก เชิงสืบสวนสอบสวนมากขึ้น